

med foldede Hænder og bøjede Hoveder, og han læste paa deres Læber, at de alle i Tavshed gentog Præstens Ord. Og i Drømme faldt der et nyt Lys over hans Sjæls mysteriøse Omvendelse. Idet han tænkte paa, at ogsaa han Søndag efter Søndag havde været indesluttet i Menighedens Forbøn, at man i hver Kirke i Kristenheden havde anraabt ogsaa om hans Frelse, og det i fuld Tillid til, at en Troendes Bøn ikke var et virkningsløst Suk, men at den var en Aandens Kraft og Værge for den, for hvem den opsendtes — —

Han vaagnede med et Ryk og slog Øjnene op i et halvmørkt, lavloftet Værelse med et enkelt Vindu, for hvilket Gardinet var rullet ned. Det varede noget, før det gik op for ham, hvor han var; og da jog det paany igennem ham, og hans Kinder brændte.

Med bankende Hjerte saae han sig omkring. Der stod Moderens Mahogni-Sekretær med de runde, benhvide Nøgleskilte, der stirrede hen paa ham som forbavset opspilede Øjne. Der var Kurvestolen, som han huskede fra sin Faders Døds-værelse. Og Puffen med det haandbroderede Sæde, som Moderen altid havde været saa øm over. Og derhenne paa Spejlkonsollen laa endnu som i hans Drengenaar den store, afrikanske Konkylie, i hvis blodrøde Indre Havets vilde Sange tonede ... dette koglende Spøgelsebrus, hvortil han som Barn havde lyttet med saa megen Undren, og